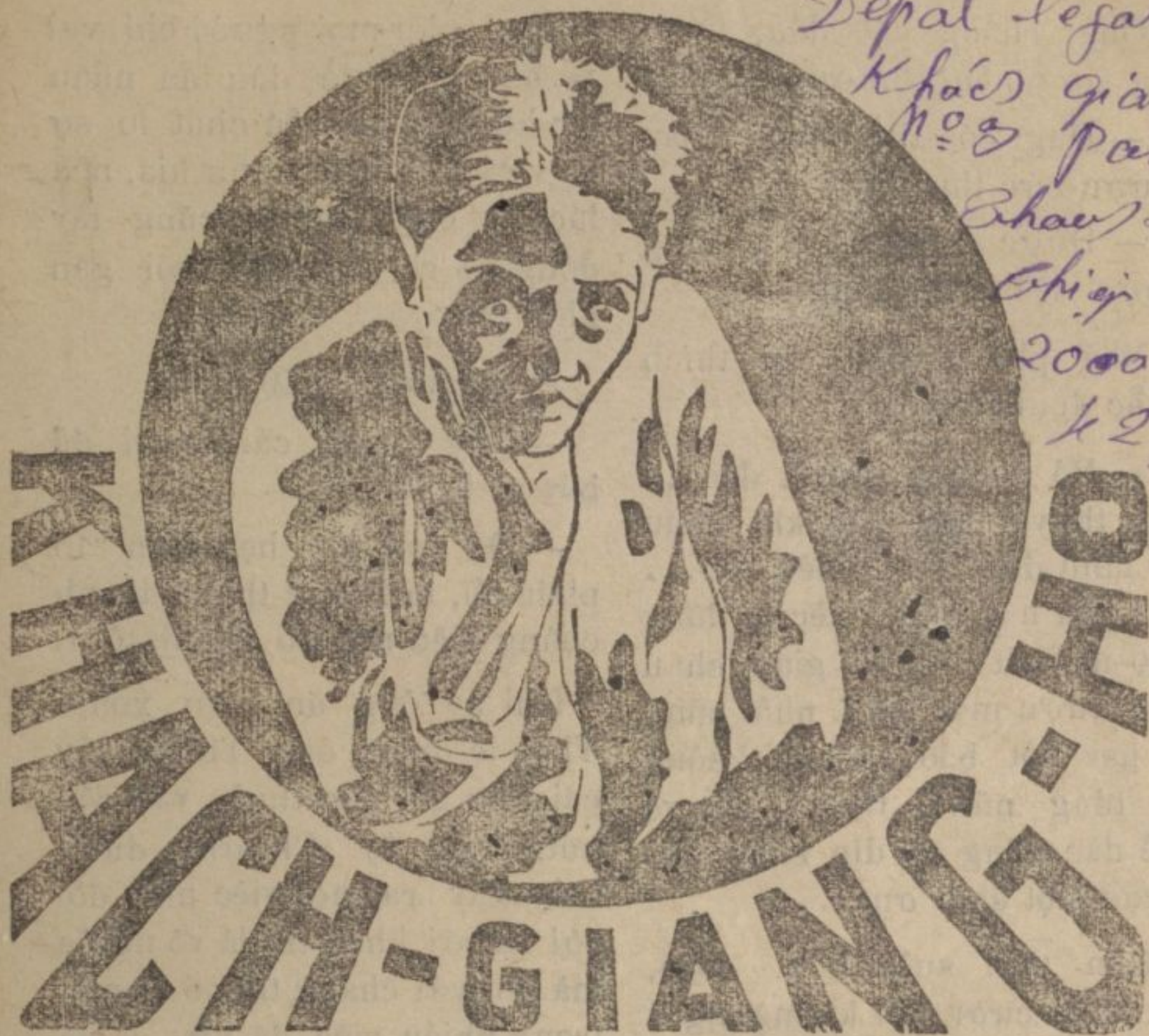

GIA I XU

(Ra ngày thứ Năm và Chủ-Nhật)

SỐ 3

Dépôt Legal SX
Khách Giang Hồ
Hàng Phố Hàng
Hàng Lo Luy
Chợ - cũ tiền
2000 QX
42/0/SS.
Huy

Soạn giả: **THANH THANH**

Chương đọc xong ông Thông hỏi :

— Thê nào ? Tôi cho rằng cách đùa bỡn lão-lêu này của một kẻ điên-rồ nào. Tôi muốn nhờ thầy sẵn lòng tìm ra thằng điên-rồ ấy.

Chương mở-màng :

— Điên rồ ?... Vâng, để tôi xem,... tôi sẽ hết sức... Vâng, tôi cũng chắc là trò đùa này của một kẻ nào loạn óc đây...

Ha ! ha ! Ngộ, ngộ ! tiểu-thuyết tiểu - thuyết đặc... phải không ông Thọ ?

Vừa nói Chương vừa cười ròn-rã như được nghe một chuyện vui - vẻ lạ - lùng. Rồi chàng hơi cười lại hỏi ông Thông !

— Ông chưa cho những người nhà biết chuyện ngộ-nghĩnh này đây chứ ? Có nhiên trừ cô Hòa và ông Thọ ra...

8° 2170

Ông Thông gật đầu, tươi-
lần tự nhiên, Chương lại hỏi :

— Ông có thể cho cháu
mượn bức thư này ?

— Được thấy giữ lấy dùng
được việc gì thì dùng.

Nhà phóng viên vui thích
nhắc đi nhắc lại :

— Bộ óc tiêu thuyết đặc...
tiêu thuyết đặc. Từ khi cháu
đã chịu được bao nhiêu, ơn...
Lại lần này nữa, việc lạ lùng
ngộ-nghĩnh này sẽ giúp cháu
kéo được một bài ít nhất cũng
là hai cột báo...Cháu không
lo túng nữa...Được...được
thề nào cũng có dịp cháu báo
được một chút ơn....

Đền tận suốt bữa cơm,
Chương cười nói không ngớt
như người vừa được một sự
sung sướng. Dần dần, cha
con ông Thông cũng vui vẻ
như quên việc vừa xảy ra.

Đền như Thọ xưa nay vẫn
buồn rầu lạnh lẽo mà cũng
phải lấy cái vui của nhà phóng
viên trẻ tuổi.

Đang giữa câu truyện,
Chương kín đáo trông chiếc
đồng hồ đeo tay rồi thở một
hơi dài như vừa chút được
một gánh nặng :

— 11 giờ 10 phút !

Hình như mọi người chỉ vui
vẻ bề ngoài để đầu lả nhau
sự hồi-hộp hơi lẫn chút lo sợ
vụ vỡ ghì bởi bức thư kia, nên
lúc ấy ông Thông cũng lấy
đồng hồ ra, rồi ông nói gần
như reo :

— 11 giờ hơn 10 phút.

-- Ông cười, cái cười đã
bớt vẻ lo sợ :

-- Đã quá giờ hẹn hơn 10
phút rồi, ta không thấy cái anh
chàng điên n'ò đó « hành tội ».

Khi ấy ông ăn cơm xong.
Theo lệ quen, ông Thông lấy
cái điều gỗ, cho thuốc vào sắp
hút. Lúc ấy Chương được
thấy xảy ra một việc nhỏ đối
với người khác thì là vô nghĩa
mà đối với chàng thì nó là một
trong nhiều việc đã xảy ra và
sẽ xảy ra trong việc bí mật lạ
lùng này.

Ông Thông dơ điều lên
miệng sắp châm riêm thì thằng
Khang ở ngoài vào dọn bàn sô
người chạm phải cái điều rơi
xuống đất, rồi cùng lúc ấy bát
canh ở trên tay nó cũng rơi
theo. Cái bát vỡ làm mây
mảnh, nước canh bắn cá vào
ông Thông và Thọ, cái điều
của ông Thông thì nằm giữa
vũng canh dưới đất.

Ông Thông đỏ mặt :

— Làm ăn thế à ? Mặt mũi
đề đâu ?

Tuy nói có mấy tiếng thế,
nhưng nghe cái giọng run run
của ông thì đủ rõ ông giận lắm
vì ông không thể chậm hút
điếu gỗ sau lúc ăn cơm. Thọ
cũng giận, nhìn nó một cách
nghiêm trang, tuy không nói
gì, Chương không dời mắt
thằng ở ?

Nét mặt vẫn thản nhiên
không ý nghĩa, Khang cúi nhặt
từng mảnh bát và đem cái điều
ra ngoài lau rửa. Ông Thông
vẫn còn giận, đứng lên. Thọ
cũng nghiêm nghị nhìn thẳng
ở.

— A ! lạ... lạ... coi chừng...

Chương nghĩ thầm bồi rồi.
Điều mà người trẻ tuổi muốn
biết rõ hơn cả là thằng Khang
chú tâm hay đã vô ý làm rơi
cái điều của ông Thông ?

— Cái điều.....A !

Chương đứng phắt dậy reo
lên.

— Ngạc nhiên ông Thông và
cô Hòa nhìn chương. Ông kéo
cô Hòa và gạt Chương.

— Thôi ra ngoài này.

Thằng ở đem rế ướt vào lau
chỗ canh đồ và dọn dẹp nốt
bát đĩa ra. Để mọi người ra
trước rồi Chương lên xuống
bếp, thấy cái điều còn để ở trên
bàn, bừa bộn bát đĩa bẩn
Chương cầm lấy định bỏ vào
túi nhưng lại đổi ý Chương lấy
mảnh dóm tước nhỏ ra như
cái tăm, thông vào ông điều
rồi gói cẩn thận cái que vào
mảnh giấy nhật trình cho vào
túi, ung dung đi ra. Vừa ra khỏi
cửa bếp thì thằng ở vừa bung
bát đĩa xuống có vẻ vội vàng.
Chương nhìn nó. Nhưng lần
này cũng như lúc ở trong
buồng ăn, nét mặt Khang vẫn
thản nhiên vô-ý-nghĩa

Chương lên nhà ngồi chơi
vài phút nữa rồi về. Nhưng
chưa được một giờ Chương đã
trở lại. Thọ đã về cô Hòa lên
trên gác, chỉ có một mình ông
Thông ngồi xem sách.

— Đã trở lại rồi? Hôm nay thấy rồi nhỉ?

— Vâng, Châu đã nói với ông rằng hôm nay rồi lắm.

Vừa nói Chương vừa nhìn ông Thông rất mau rồi kéo cánh cửa khép lại.

— Ày...sao thấy lại đóng cửa thế?

Chương không đáp, đèn sát ông khẽ hỏi:

— Châu muốn hỏi ông vài câu rất cần!...

Ngạc nhiên, ông bỏ quyển sách xuống bàn. Chương nói tiếp:

— ...Ông nói nhỏ chứ...ông thứ nhớ kỹ lại xem ông đã vì việc gì mà gây oán với một ai không?

Ông Thông mở to mắt:

— Không. Tôi... tôi không hiểu...

— Thưa ông có, ông phải hiểu. Ông thứ nhớ kỹ lại xem có ai là người thù ghét ông... vì bức thư của người « Khách Giang Hồ... »

Ông Thông sực nhớ ra, một vẻ lo-gại hiện trên mặt, nhưng sau một phút cò nghĩ, ông lắc đầu:

— Không, tôi không có ai là người thù oán cả... không...

— Chương nói rõ rệt từng tiếng, thế thôi vậy, hãy để đó. Nhưng người ở trong nhà này và những người ra vào trong nhà này đều là người thân-mật có thể tin được cả chứ?

Ông Thông vừa chực nói, Chương lại chặn ngay:

— Châu nói thế này thì không lịch-sự và... sắc sảo, nhưng muốn biết rõ việc lạ-lùng này nên phải suy nghĩ kỹ mới được...

Ông Thông xua tay ngắt lời:

— Người ở đây chỉ có cha con tôi với vú-già ở đây đã hơn 4 năm và thằng Khang tuy mới ở nhưng... tôi không tin rằng nó đã viết được bức thư kia...

Chương bực mình:

— Thưa ông, cháu có hỏi ông về thư từ gì?... cháu...

Ông vẫn nói:

— Còn người ra vào đây thì chỉ có thầy với Thọ, vì tôi ít giao thiệp, chính thầy đã rõ. Thọ tôi quen biết đã hơn một năm, thầy cũng biết hẳn đứng đắn và nghiêm trang ít nói...

Ghé mặt sát vào ông Thông nhà phóng viên hỏi dần từng tiếng:

— Vâng, ông Thọ hãy để đó
thẳng ở ông tin chắc lắm rằng
hiền lành chứ ?

— Tôi không hiểu thầy
muốn nói gì... Nhưng thẳng ở
không viết nổi bức thư như
thẻ, và nó có thù oán gì với
tôi.

Chương dặm chân :

— Thưa ông cháu nói không
động đến bức thư nào cả
mà...

— Tôi không hiểu...

— Thưa ông tôi cho ông hiểu :

Chương đem cái ví da trong
túi, mở lấy cái que nhỏ bọc
trong tờ giấy, dơ cho ông
xem :

— Thưa ông người « khách
giang hồ » nào đó quả đã hứa.
Sáng hôm nay ông đã tránh
khỏi cách báo thù của « hắc »,
trong đều có bởi chất hóa-học
rất độc. Nếu hút vào khói bay
tới đầu da sẽ bị bỏng tới đó,
và lại mang bệnh ho-lao nó làm
ông hao mòn dần...

Ông Thông biến sắc, không
nói gì. Nhà phóng viên nói động
hơi lo :

Thưa ông để ý thử nghĩ xem.
Biết những thói quen hàng
ngày của ông họ sẽ mó được

tới đồ của ông dùng... nếu
không phải là người vẫn được
tự do ra vào hay, hơn nữa là
người ở trong này thì làm sao
được ? Ra vào đây có tôi rồi
đền Thọ... là người ở trên cả
mọi sự nghi-ngờ. Trong nhà
trừ cô Hòa ra chỉ còn vú - già,
ở đây đã lâu và cũng không có
thù gì, đó là chưa kể vú này đã
già, đi còn không được khỏe-
mạnh. Chỉ còn thẳng ở mới đến
đây là ông không rõ gốc tích nó
ở đâu. Ông có thấy vẻ thông-
minh lanh-lợi của nó không ?
Mới nôm thấy nó, cháu đã đề ý
rồi : cái nét mặt một người trẻ
tuổi ấy không phải là mặt một
đứa đầy tớ ngu - độn vẫn đi ở
thuê đâu, nhất là bàn tay hắc...
hai bàn tay không phải là người
lao-động... Như thế cũng chưa
ít... Ông có hiểu vì sao một
việc « trộm hụt » tâm thường
mà cháu đề ý như thế không ?
Hôm hỏi vú-già và nó, cháu đã
nhận thấy những cử chỉ lạ lùng,
mập-mờ, và trên gác lại có vết
chân nó nữa.

Chương ngừng nói, nhìn ông
Thông đang dăm dăm nom cái
que nhỏ ở tay mình cầm. Bỗng
nhiên chàng nhảy vung ra, mở
cánh cửa kêu « sầm » một tiếng

Ngay gần cửa, thẳng Khang
đang cúi cúi chữa cái « đèn côn ».

Chương chùng chùng nhìn Khang rồi ngọt ngào hỏi :

— Làm gì thế ?

Khang ngáng mặt, vuột tởm đang sủa xuống mặt mà đáp :

— Dạ, tôi chưa cái đèn... Nó làm sao không cháy...

Dòng nói tự nhiên Chương rất cảm tức. Cố lay về tự nhiên nói :

— Không đem ra ngoài kia chưa đâu đây bán cả nhà.

Thằng ở vẫn loay hoay hi hục với cái đèn. Không nén được tức, Chương nói to :

— Đem ra ngoài kia.

Khang ngáng nhìn Chương có vẻ ngạc nhiên Khang đem đèn ra ngoài, Chương quay vào buồng với ông Thông :

— Ông đã thấy chưa ? Nó đứng nghe ở ngoài cửa không biết từ lúc nào... Nếu ông còn chưa tin những điều tôi vừa nói thì tôi kể một việc nữa cho ông nghe.

Chương đem chuyện mình hôm ở rạp chớp ảnh về đuổi hụt một người và bị thằng ở ngăn cản cho ông Thông nghe.

— Bây giờ ông rõ vì sao mà cháu nói rằng không tin nó chưa ?

— Nhưng bác thư... nhưng nó có thù gì với tôi ?

— Cái đó không thể chắc được. Rồi ta sẽ rõ. Bây giờ biết được nó có dính tới việc này đã là một điều chính rồi...

Ông Thông yên-lặng một lát rồi đứng phắt lên :

— Thế thì phải tổng cổ nó đi mới được. À không, phải cho nó ra cảm...

Nhà phóng-viên dơ tay ngăn cái cử chỉ điên rồ ấy :

— Thưa ông, hãy ngồi xuống đây... Chưa hết đâu. Bây giờ ông động tới thằng ở tức là ông thúc dục người « Khách gian hồ »...

Nói tới đây Chương bỗng đập ngực tức dận :

— Rõ... vừa rồi tôi đã khờ như một thằng khờ nạn mà gọi lòng nghi của nó. Nhưng thôi...

Ông Thông không hiểu tí gì, vẫn câu-nhậu :

— Phải bắt nó... Phải...

Lời ông ngồi xuống ghế, Chương quá-quyết :

— Không ông quên những chuyện tôi vừa nói rồi sao, hôm ở rạp chớp bóng về tôi đuổi một người vào trong nhà

này. Người ấy tối cho chính là « tác giả » bức thư kia, còn thẳng ở bất quá chỉ là một đồng đảng tay trong của hắn. Nay nếu ta bắt mất kẻ tay chân của hắn tất hắn sẽ nghĩ cách gì ghê-gớm mà hại cho được ông ngay. Ta nên làm như chưa biết gì rồi trong khi ấy tìm kẻ mà « lọt mắt » cá tui. Như thế hay hơn bao nhiêu.

Nghe lời Chương nói ông Thông sực tỉnh :

— Nhưng tôi vẫn không rõ ai ? Tôi không từng biết một người nào thù-oán cá.

— Điều ấy sau sẽ biết. Nhưng thôi ta ngồi nói chuyện trong buồng lâu thế này nó sinh nghi. Ông nhớ làm như không được nghe những việc tôi đã nói. Tôi xin cáo-đàng việc « lọt-mắt » chúng nó.

— Cảm tạ thấy quá... Tôi...

Chương đứng lên tươi cười :

— Thưa ông, ông nhớ rằng trong khi tìm cho biết việc lạ-lùng này, tôi lại làm việc cho tờ báo của tôi mà kiên tiên nữa..... À, ông nên gọi nó lên đây sai một việc gì cho có vẻ tự-nhiên.

Ông Thông nghe lời gọi :

— Khang !

Thông ở lại.

-- Đã mấy hôm nay anh không lau tủ sách...

Vừa nghe tới đây, nó đã cúi đầu quay mình đi ra. Ông Thông lòi nó lại :

— Khoan đã... Gọi cô xuống đây.

..

-- Thế là nghĩa gì ?

Chương cho hai tay lên vò đầu ra vò bồi-rôi, nhắc đi nhắc lại câu hỏi đã mấy chục lần rồi.

-- Ừ, thế là nghĩa gì ? chọn mất phùng má Chương đi lại trong buồng ôn lại kỹ càng những việc đã xảy ở nhà ông Thông trong nửa tháng nay.

— Hai vết chân, cái điều, bức thư...hừ...Lạ, lạ...hai vết chân. Vết ở cửa sổ là người ngoài, còn vết giấy cao-xu là chân thẳng ở. Nhưng lạ, cứ theo những dấu vết to thì thấy thẳng này đứng ở chỗ mặc áo như có ý nấp rình ai, mà đứng đã lâu. Lạ ! nó rình ? Rình ai ? Thế thì nó không phải đồng đảng của thẳng kia hay sao ? Lạ...lạ thực. Ai là người viết bức thư kia ? Ai là người đã cho thuốc độc vào điều của Thông ? « Người khách giang hồ » là nhân vật thế nào ? Hàng chục câu hỏi không có lời giả...Ta chịu chắc?

Thử nghĩ xem nào... « Người Khách Giang Hồ » đã viết bức thư cho ông Thông rồi giữ lời nói đã dùng cách bí mật gì định làm ông bị thuộc độc. Vậy xét chân ở chỗ cửa sổ trên gác có phải của « Người Khách Giang Hồ » không ? Cái bóng đen mà đêm nọ ta ở rạp chớp bóng về theo huyệt chính « Người Khách Giang Hồ » không ?

Hãy xếp gọn gàng cho thành một câu hỏi chính : người có vết chân trên gác, người viết thư, người cho thuộc độc vào điếu, người mà theo huyệt... tất cả là một hay mấy người ?... Được rồi giờ bắt đầu xem... Người có chân trên cửa sổ gác là một người to lớn, cao... độ thước bảy thước sáu mươi tám người viết thư và người dùng thuộc độc là một người có học và đang theo học hay đang làm về thuốc, hay các chất hóa học. « người Khách giang hồ » này như chỉ cô ý làm cho ông Thông phải đeo tàn tật mà bị đau đớn chớ không muốn giết chết, vì nếu muốn thế thì chỉ một chút thuộc độc vào cơm nước là xong. « người Khách giang hồ » ra vào, phải ra vào tự do ở nhà ông Thông mà làm việc riêng một cách dễ dàng lắm... Hãy đem những người

vào ra vào nhà ông Thông mà ta biết, xem ai có thể làm được các việc như thế...

Chỉ có Thọ với thằng Khang, Thọ thì chưa có chứng cứ công việc gì làm cho ta nghi... Còn thằng Khang... Nó đứng nấp ở trên gác làm gì ? Nó rình người thì không có lẽ, nó cũng làm theo một việc gì với người đang ở chỗ cửa sổ, hay giúp việc người này thì hơi có thể. Vì hôm ta đuổi cái bóng đen nó đã có ý cản trở... Bằng ấy việc có thể cho ta ngờ được nó là đồng đảng của « Người Khách giang Hồ » bí mật. Nhưng sao nó lại có ý phải, ta tin là nó có ý, làm rơi cái điếu có thuộc độc mà ông Thông đang ngậm ? Nó mới nhận được của người kia một mệnh lệnh nào khác chăng ?... Được tuy chưa tìm được manh mối nào chắc chắn rõ ràng nhưng cứ theo những điều đã nhận biết và những điều suy xét, ta cũng sẽ tìm cho ra được người bí mật này.

— A ! có thơ...

Đang nghĩ ngợi một mình Chương chợt nhìn ra ngoài.

Người « phắc tơ » gõ cửa đưa cho chàng bức thư.

(còn nữa)